

C/2024/2439

8.4.2024

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2024 r. – CC/Parlament

(Sprawa T-36/24)

(C/2024/2439)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: CC (przedstawiciele: J. Martínez Gimeno, X. Codina García-Andrade, F. Díaz-Grande Rojo i S. Fernández Tourné, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności miesięcznego rozliczenia środków z dobrowolnego uzupełniającego funduszu emerytalnego dotyczącego strony skarżącej (zwanego dalej „zaskarżonym rozliczeniem”) ze względu na: a) niezgodność z prawem art. 76 ust. 1 lub 1a przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego w brzmieniu wynikającym z decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2023 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾; (b) niezgodność z prawem art. 76 ust. 2a tych przepisów w brzmieniu wynikającym z decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2018 r. ⁽²⁾, a także stwierdzenie nieważności z tego samego powodu wszystkich rozliczeń dokonanych po wydaniu zaskarżonego rozliczenia, dotyczących praw strony skarżącej z dobrowolnego uzupełniającego programu emerytalnego.
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wydania nowych rozliczeń w przedmiocie praw strony skarżącej z dobrowolnego uzupełniającego programu emerytalnego do wysokości kwoty, która miałaby zastosowanie zgodnie z brzmieniem art. 76 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego przed wydaniem decyzji z 2023 r. i 2018 r., zarówno w odniesieniu do zaskarżonego rozliczenia, jak i wszystkich późniejszych rozliczeń wydanych od tej daty;
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu, na mocy tych nowych rozliczeń, utrzymania kwot już wypłaconych stronie skarżącej w odniesieniu do praw wynikających z dobrowolnego uzupełniającego programu emerytalnego oraz zapłaty różnicy między kwotą zaskarżonego rozliczenia (i rozliczeń, które zostaną dokonane do czasu wydania wyroku) a kwotą, która miałaby zastosowanie zgodnie z brzmieniem art. 76 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego sprzed decyzji z 2023 r. i 2018 r, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia, w którym różnica powinna zostać zapłacona, do dnia całkowitej zapłaty, oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 27 ust. 2 decyzji 2005/684/WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽³⁾ oraz art. 25 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego, które stanowią odpowiednio, że prawa nabyte lub prawa w trakcie nabywania w dobrowolnym uzupełniającym programie emerytalnym pozostają w pełni w mocy oraz że Prezydium Parlamentu Europejskiego może jedynie ustalić zasady i warunki nabywania nowych praw.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i ochrony praw nabytych lub w trakcie nabywania przez stronę skarżącą przed wydaniem decyzji z 2023 r. bez jakiegokolwiek uzasadnienia czy wyważenia interesów pozwalających na taką zmianę.

⁽¹⁾ Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2023 r. zmieniająca Przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2023, C 227, s. 5).

⁽²⁾ Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2018 r. zmieniająca Przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2018, C 466, s. 8).

⁽³⁾ Dz.U. 2005, L 262, s. 1.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnej treści podstawowego prawa własności zapisanego w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnej zasady niezależności parlamentarnej oraz zasady równości. Przepisy przyjęte na mocy decyzji z 2023 r. pozbawiają istoty prawa strony skarżącej do emerytury, które to prawo jest chronione w art. 17 karty praw podstawowych, ponieważ nie spełniają minimum wymaganego przez orzecznictwo dotyczące dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, a ponadto naruszają minimalną istotną treść prawa strony skarżącej do emerytury wynikającej z dobrowolnego uzupełniającego systemu emerytalnego. Podobnie, wyżej wymienione przepisy naruszają ogólną zasadę niezależności parlamentarnej, odzwierciedloną w prawie strony skarżącej do emerytury, oraz zasadę równości, ponieważ nie przewidują podobnych przepisów w odniesieniu do uprawnień emerytalnych obecnych posłów do Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ przepisy przyjęte na mocy decyzji z 2023 r. całkowicie nie wyważają wchodzących w grę interesów; zmierzają one do osiągnięcia celu abstrakcyjnego interesu ogólnego, który nie jest uzasadniony w świetle szczególnych okoliczności sprawy dotyczących dobrowolnego uzupełniającego systemu emerytalnego ustanowionego przez sam Parlament Europejski, a w każdym razie są one przepisami o wiele bardziej restrykcyjnymi niż te, które mogłyby zostać przyjęte.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Parlament Europejski udzielał stronie skarżącej precyzyjnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień, że uprawnienia emerytalne nabyte lub w trakcie nabywania będą poszanowane i że przyjmie on swoją odpowiedzialność prawną po wyczerpaniu aktywów dobrowolnego uzupełniającego funduszu emerytalnego.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że emerytura strony skarżącej jest emeryturą pochodną od wcześniejszej emerytury byłego posła do Parlamentu Europejskiego, który otrzymywał tę emeryturę przed wydaniem decyzji z 2018 r., a nawet przed wejściem w życie statutu posła, i który w związku z tym korzystał z w pełni nabytego prawa na długo przed wydaniem decyzji z 2018 r. Podobnie strona skarżąca posiadała, w rozumieniu mającego zastosowanie orzecznictwa, „prawo w trakcie nabywania” przed wydaniem decyzji z 2018 r. Ponadto 5% opłata przewidziana w decyzji z 2018 r. stanowi naruszenie praw i zasad określonych w zarzutach od trzeciego do piątego (zasadnicza treść prawa własności, zasada proporcjonalności i zasada uzasadnionych oczekiwań).